

3: De laatste voorbereidingen

Verloren

Ik heb verdrongen hoeveel maal ik aan de derde editie van deze 'Longest Road Trip' begonnen ben. Iedere keer ben ik de tekst kwijtgespeeld, door verschillende redenen. Uiteindelijk gaf ik het op. Zo ontstond er een grote leegte tussen editie twee en het vervolg. Het is zo lang geleden dat ik mijn eigen schrijfsels moest nalezen om te weten wat jullie al wel en niet wisten. Het feit dat je dit nu leest, betekent dat deze tekst uiteindelijk toch verstuurd werd en we in de USA geland zijn. Inderdaad, deze lijnen werden deels geschreven nadat we de oceaan overgestoken waren.

De 'Milepost', het referentiewerk voor het reizen naar, door en van Alaska, hebben we ontvangen. Het boek is vooral interessant om de toestand van de wegen en de verschillende routes te kennen. Er zijn natuurlijk ook suggesties voor uitstappen, maar dat is niet de kern van het naslagwerk. Het is immers geen gewone reisgids, maar eerder een routeplanner. In ieder geval, als je met de auto naar en door Alaska reist, dan moet je dit boek aanschaffen.

Plannen

Een paar weken voor de afreis besloot ik om de voorbereidingen stop te zetten. Ik had geen idee waaruit een goede voorbereiding of planning moest bestaan en weigerde om terug te grijpen naar wat ik kende: een detailplanning met vastgelegde overnachtingsplaatsen in de vorm van hotels, of in dit geval, overnachtingsplaatsen. Immers, als ik volgens die methode wou werken, wat was dan het nut van met een RV rond te trekken? Dan vervallen we tot een verblijf in een rijdend hotel met vooraf geplande stops en verliezen we veel van de flexibiliteit die een motorhome met zich meebrengt. Met de verschillende oppikmomenten waren er al genoeg sleutelpunten. Er meer aan toevoegen zou ons reisschema compleet betonneren. Dus, behalve met het lezen van allerhande info, hoe anders kan je dan zo'n reis goed plannen? Nog steeds een open vraag!

Een cruciaal maar ongekend terrein was het 'boondocking'. Dit is het ovenachten met een RV op niet-officiële maar wel toegelaten campingplaatsen waar je niet hoeft te betalen. Zo mag dit bijvoorbeeld op de meeste parkings van de Walmart (warenhuis) of de Cracker Barrel (restaurant), parkings bij casino's, sommige 'rest areas'... Om maximale soepelheid te behouden, willen we deze manier van rondtrekken toepassen. Niet iedere nacht, maar toch een aantal keren. Het drukt ook de kosten en, eerlijk toegegeven, het maakt alles een tikkeltje avontuurlijker. Niet dat een road trip naar en door Alaska op zich geen avontuur is, maar 'wildkamperen' smaakt toch ietsje anders dan verblijven in

een uitgebaat campingterrein. Alle info hierover heb ik verslonden, alsook een 10-tal apps met mogelijke overnachtingsplaatsen op mijn gsm geïnstalleerd.

Ik dacht goed voorbereid te zijn, maar toen we voor de grens met Canada stonden, besefte ik plots dat ik geen idee had hoe boondocking daar verliep. Ik had bijna alles gelezen over deze praktijk in de USA, maar hoe gaat dit in Canada? Daarbij komt dat een app alleen werkt als je verbinding met het internet hebt, en in een staat als Alaska is dat niet altijd het geval (zachtjes uitgedrukt).

Hoewel de verhuurfirma aanraadt om op voorhand de instructiefilmpjes te bekijken, heb ik dat niet gedaan. Het is een taak van de plaatselijke verhuurder om voldoende uitleg te geven en we kunnen die instructiefilmpjes wel JIT (Just In Time) bekijken. Trouwens, met 3 ingenieurs aan boord moeten we ons plan kunnen trekken en het uitvogelen als het moment zich aandient.

Het verblijf van Stone regelen had wat voeten in de aarde. Ik zag het niet zitten om hem naar het vorige hondenhotel te brengen, omdat dit te veel op een asiel lijkt. Niet dat hij daar slecht verzorgd zou worden, maar, en dit is misschien projectie, hij leek me er allesbehalve gelukkig. Ons doel was hem achter te laten in een meer huiselijke sfeer. Na lang zoeken - niet veel mensen willen voor een grote hond zorgen - heb ik op aanraden van iemand van de K9 SAR-ploeg een plaats voor hem gevonden. De eigenares beloofde ons regelmatig op de hoogte te houden door het zenden van foto's en filmpjes. Dat zou leuk zijn. Met een klein hartje heb ik hem achtergelaten. Hij snapte het niet.

De laatste weken

De laatste voorbereidingen starten eigenaardig genoeg met de aankomst van een gast. Seighins Amerikaanse vriend Orlando komt ons voor bijna twee weken bezoeken. Dit betekent naast een extra bewoner in ons huis ook dat we hem een beetje van België moeten laten proeven. Extra druk op de al overvolle agenda, maar een goede bliksemafleider voor stress voor wat komt.

3: De laatste voorbereidingen

Op het einde van zijn verblijf vertrekt Seighin samen met hem, wel met verschillende vluchten, naar Norfolk. Seighins vlucht verloopt iets minder vlot, maar uiteindelijk komt hij toch goed en wel op de bestemming aan. Al een van het reisgezelschap op Amerikaans grondgebied! Hij moet alleen nog in Atlanta geraken op de dag van onze aankomst…

Nummer twee, Loic, vertrekt een paar dagen later. Zijn persoonlijk programma ziet er iets ingewikkelder uit dan een kleine twee weken verlof in Chesapeake. Hij bezoekt eerst een paar vrienden in Newark, DE, bust dan naar Norfolk, VA voor meer bezoeken, om uiteindelijk naar Atlanta, GA te vliegen. De planning hiervan ligt in zijn handen.

Een tiental dagen later is het onze beurt om de oceaan over te vliegen. Om het volledig plaatje te schetsen: als we allevier goed en wel in het hotel, een Holiday Inn, in Atalanta toegekomen zijn, overnachten we daar. Immers, je mag geen RV oppikken na een internationale vlucht. Een verstandige beperking, ingegeven vanwege de veiligheid. 's Anderendaags pikken we dan de RV op en zetten we, na installatie en bevoorrading, koers richting Birmingham, AL. Na het huwelijksfeest rijden wij door naar Calgary, Canada waar we Loic opnieuw oppikken. Hij zal immers een week in een Amerikaans filiaal van INEOS gaan werken en vliegt op vrijdag naar Calgary.

Vanuit Calgary doorkruisen we Canada om uiteindelijk Alaska binnen te rijden. De terugreis zal ik je besparen, maar weet dat die ook niet eenvoudig is.

De laatste dagen

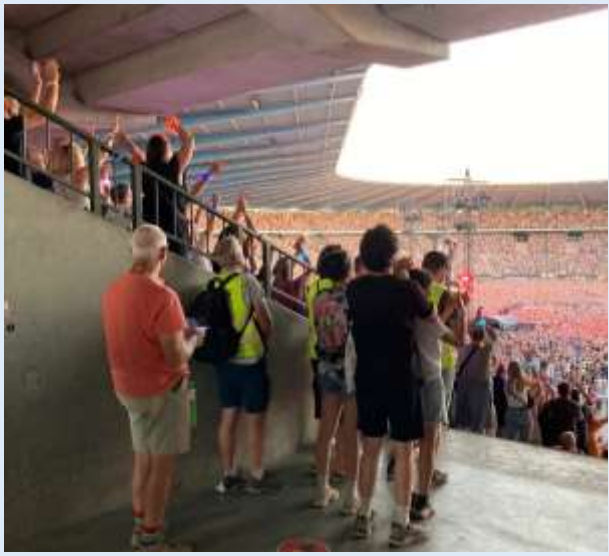

Nadat de twee jongens vertrokken zijn, beginnen we aan het inpakken. Naast onze spullen voor 6 weken rondtrekken, moeten we ook een plaatsje vinden voor onze sjieke kleren voor de trouw en alle wandelschoenen. Omdat we met Lufthansa vliegen, hoewel ook deel van de Star Alliance, mogen we samen slechts drie koffers van 25 kg meenemen. De terugkeer is met United Airlines en dan mogen we samen zes valiezen van 32 kg op de band gooien. Dat volume en gewicht hebben we echt wel nodig.

3: De laatste voorbereidingen

In die laatste dagen wonen we als vrijwilligers een concert bij van Coldplay. Een paar uur werken aan de ingang in ruil voor een gratis concert is een goede deal. Ik kraak voor mijn 700ste duik een flesje champagne onder water (in feite was het duik 704, maar ik was de fles vergeten 4 duiken eerder). Voor mijn buddy Kathy was dit de eerste keer dat ze dit deed, en ze vond het voor herhaling vatbaar. Is dit dan geen traditie bij alle duikscholen?

Na een K9 SAR-training komen we bijeen voor een BBQ. De honden mogen afkoelen in het zwembad. Stone, geen liefhebber van diep water, amuseert zich een tijdje in het ondiepe deel dat gevormd wordt door een platform in het anders diepe bad. Als hij later van de rand in het zwembad wil stappen, valt hij in het diepe. Ik moet met mijn schoenen in het water om hem naar de trap te begeleiden, want hij wil met schrik terug naar het ondiepe gedeelte dat hij kent. Echter, hij kan daar nooit in veiligheid komen zonder het waterdichte bodemzeil te beschadigen, en dat willen de eigenaars niet. Uiteindelijk krijg ik hem op het droge, maar hij is wel kletsnat en komt niet meer in de buurt van het zwembad.

Een week voor ons vertrek komt de loodgieter de buizen in de kruipkelder vervangen. Dit werk moest al lang gebeuren, maar niemand keek er naar uit. Omdat Loic vroeg in Zaventem moet zijn, rij ik met hem in zijn auto naar Brussel. Nadat ik hem afgezet en uitgewaaid hebt, bol ik verder naar Evere voor een van mijn laatste werkdagen in het hoofdkwartier. Om het de loodgieter gemakkelijk te maken, stelt Calle voor dat ik onze auto voor de deur parkeer, zodat hij zijn camionette op de garageweg kan parkeren. Rond 09u00 belt Calle me op om te zeggen dat ze tegen onze Prius gereden zijn. Voor een auto uit 2013 betekent zoiets een totaal verlies.

We zullen een tijdje zonder vervoer zitten. Een probleem dat we pas na onze terugkeer kunnen aanpakken. Gelukkig kunnen we de volgende dagen Loics auto gebruiken. Ik krijg zelfs Stone met bench erin, zodat ik hem kan afzetten.

3: De laatste voorbereidingen

De laatste drukte voor het vertrek komt in de vorm van moederdag. Door omstandigheden valt die qua festiviteiten kleiner uit dan gepland. Toch leuk met het ganse gezin tafelen.

Daarna is het koffers inladen. Wegen, zodat we van iedere toegelaten kilo kunnen profiteren. Waar steken we de trouwkado's? Niet onverwacht is het laat als de drie stukken bagage en de twee trolleys vol zitten. Nog een beetje slapen en we zijn klaar voor de start van onze road trip.

Alaska (en Atlanta, en Birmingham, en Banff, en...), here we come!